

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. София, 03.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 07.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8505** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Р. Д. Б., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат С. Г., САК, със служебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003689/28.07.2023 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, Отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е прекратена регистрацията на ППС за срок от шест месеца на лек автомобил марка „С. Ф. Купе“, с рег. [рег.номер на МПС] . В жалбата са наведени доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на оспорения административен акт, като издаден в нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Подробни съображения в тази насока излага в депозираната жалба. Претендират се сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, не изпраща представител. От страна на процесуалния му представител е депозирано становище, с което се иска от Съда да отмени оспорената заповед, както и да се присъдят сторените по делото разноски.

Ответната страна – Полицейски инспектор към, Отдел „Пътна полиция“ при Столична

дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

От представен по делото Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия GA № 973926/14.07.2023 г., се установява, че на 14.07.2023 г. в 08:18 часа в [населено място] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], М. А. Ж. Д. М., управлява лек автомобил марка „С. Ф. Купе“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Р. Д. Б., ЕГН: [ЕГН] и пред [жилищен адрес] водачът използва мобилен телефон по време на управление без устройство, позволяващо употребата му без участието на ръцете. Водачът е чужденец дългосрочно пребиваващ, като управлява МПС със СУМПС, което не е издадено от държава-членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария след една година от издаване на документ за пребиваване /съгласно справка в ОДЧ, първият такъв документ е издаден на 30.06.2010 г./.

На М. А. Ж. Д. М. е съставен АУАН Серия GA № 973926/14.07.2023 г., за това, че е извършил следните нарушения – нарушение на чл. 104а от ЗДвП – на водача на МПС е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозно средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му и нарушение на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП – чужденец, дългосрочно пребиваващ в Република България, управлява МПС със СУМПС не издадено от държава на ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария след изтичане на една година от издаване на документ за пребиваване.

С АУАН са иззети както следва: СРМПС №[ЕИК]; данни за разрешение за пребиваване №[ЕИК]; два броя регистрационни табели на МПС с рег. [рег.номер на МПС]

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003689/28.07.2023 г. по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, на жалбоподателката Р. Д. Б. е наложена принудителна административна мярка – „Прекратяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца. Оспореният административен акт е издаден на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че в качеството на собственик на лек автомобил „С. Ф. Купе“, с рег. [рег.номер на МПС] , е допуснала същият да бъде управляван от лице, неспособен водач, водачът не е притежавал СУМПС, валидно за територията на Република България-управлява със СУМПС, което не е издадено от държава членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария след изтичане на една година от издаване на документ за пребиваване, водачът е постоянно пребиваващ, за което има представено Разрешение за постоянно пребиваване на територията на Република България №[ЕИК], издадено на 13.09.2022 г. и валидно до 12.09.2027 г. /л.5/.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003689/28.07.2023 г., включително

доказателства за компетентност на издателя на оспорената заповед /л.5-20/.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК, от лице с правен интерес – адресат на акта, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК, Съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на индивидуалния административен акт на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени в жалбата.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 8121К-6313/05.05.2021 г. на Министър на вътрешните работи, Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на Министър на вътрешните работи Заповед № 8121з-1436/06.12.2016 г. на Министър на вътрешните работи и Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директор на СДВР, с която на основание, с която на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР във вр. с чл.172, ал. 2 от ЗДвП са оправомощени длъжностни лица от ОПП-СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т. 2а от ЗДвП/. Следователно оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003689/28.07.2023 г. е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия – полицейски инспектор в ОПП, СДВР.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички изискуеми в закона реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – отнето по административен ред, неправоспособен водач.

При така установеното, Съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния административен орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, посочена като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Съгласно легалната дефиниция на чл. 22 от ЗАНН, принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон /чл.23 от ЗАНН/.

В процесния случай Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003689/28.07.2023 г., е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която разпоредба за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Мярката, наложена в тази хипотеза на чл. 171, т. 2а от ЗДвП е превантивна и преустановителна – да не се допусне създаването на опасност за движението по пътищата при управление на процесното МПС. Разпоредбата не изисква ангажирането на административнонаказателната отговорност на собственика на автомобила- да е допуснал същото да бъде управлявано от лице, по отношение на което не е установено, че е правоспособно и притежава валидно СУМПС. ПАМ се налага когато са налице обстоятелствата по чл. 171, т. 2а, б. „а“, сред които е и настоящото констатирано по управлението на автомобила от неправоспособен водач. Достатъчно е за прилагане на ПАМ да бъде установено, че автомобилът на собственика е управляван от лице, за което е налице някое от посочените обстоятелства, а в случая това безспорно е установено.

Съгласно нормата на чл. 161 от ЗДвП, свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: т.1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква „а“ от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. В разпоредбата на чл.161 от ЗДвП са посочени случаите, в които Свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, като сред тях е посоченият в т. 1 случай, когато държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение №б към конвенцията. Сирийска арабска

република е страна по Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949 г. и издадено от тази държава свидетелство за управление на МПС е валидно на територията на Република България /л.5-гръб/.

В процесният случай, обаче административният орган се е позовал на нормата на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП /редакция ДВ бр.101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г./, съгласно, която, чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава – членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. В настоящия случай разрешението за постоянно пребиваване на М. А. Ж. Д. М. е издадено на 13.09.2022 г. и същият към датата на съставяне на АУАН Серия GA № 973926/14.07.2023 г. е отговарял на това условие, тъй като към дата 14.07.2023 г. не е изтекла една година от датата на издаване на разрешението му за постоянно пребиваване – 13.09.2022 г. В тази връзка, същият е имал правото да управлява МПС на територията на страната с националното си свидетелство за правоуправление, издадено от Сирийска Арабска република.

С оглед на изложеното, Съдът приема, че жалбата за основателна и същата следва да бъде уважена, а оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003689/28.07.2023 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи следва да се отмени като материално незаконосъобразна.

При този изход на спора следва да бъде уважено искането на жалбоподателя за присъждане на разноски в размер на 10.00 лв. /десет лева/ за заплатена държавна такса.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III-то отделение, 60-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Д. Б., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат С. Г., САК, със служебен адрес: [населено място], [улица], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-003689/28.07.2023 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е прекратена регистрацията на ППС за срок от шест месеца на лек автомобил марка „С. Ф. Купе“, с рег. [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Р. Д. Б., ЕГН: [ЕГН], разноски за производството в общ размер на 10,00 (десет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: